

Uit de rijke historie van TC Le Champion

De lustrumtweedaagse Purmerend - Brecklenkamp - Purmerend, 1973

door Martin van Wijk uit Ter Aar

In 1974 vierde Le Champion haar eerste lustrum. Vijf jaar bestond Le Champion al! Ter gelegenheid daarvan organiseerde de vereniging een jaar eerder al een 'lustrumdiagonaal', te weten een tweedaagse fietstocht van Purmerend naar Brecklenkamp in de Achterhoek, bijna aan de Duitse grens, én terug. De totale afstand bedroeg liefst 450 km. Aangezien het bestuur van Le Champion apetrots was (met name Cees Lansbergen) op dit behaalde lustrum, werd aan deze manifestatie ruim bekendheid gegeven, niet alleen in de toen 'gestencilde' Championner – wie kent het niet -, maar ook in 'de Rijwieltoerist', het lijfblad van de NRTU de landelijke fietsbond in die tijd. Zodoende kreeg een aantal leden van Toerclub De Kampioen uit Den Haag, lucht van deze 'lustrumdiagonaal' en besloot een viertal leden (waaronder schrijver dezes) deel te nemen aan dit evenement en een weekend 'buiten de deur' te gaan fietsen. Ik ben trouwens na deze rit vrijwel meteen lid geworden van Le Champion en ben dat nog steeds (en heb in al die jaren vele, vele avonturen beleefd maar dat is een heel ander verhaal). TC De Kampioen vierde dit jaar zelf ook een lustrum: 15 jaar bestond deze toonaangevende vereniging en wij waren zeer benieuwd of het vrij nieuwe Le Champion het organiseren

al goed in de vingers had. Overigens telde Le Champion in 1973 al zo'n driehonderd leden; De Kampioen had er toen rond de honderd.

Op de ochtend van vertrek meldden zich maar liefst 110 fietsroutiniers van verschillende verenigingen aan de start in Purmerend. Onder leiding van kundige voorrijders gingen wij welgemutst op pad vanuit een sportzaal in Purmerend. De stoet werd begeleid door een grote bestelbus, met daarin Kees en Annie Jongsma (wie kent ze niet?). Kees bestuurde de auto, voerde zonodig reparaties onderweg aan fietsen uit, en Annie voorzag de pedaleurs 'en route' ruimhartig van diverse lekkernijen. Voor zover ik me nu herinner, hadden we op de heenreis (235 km) prima weer, alles verliep voorspoedig en er was weinig pech. We fietsten in één grote groep en hielden een gemiddeld tempo van 23 á 24 km per uur aan. Moe, maar voldaan kwamen we in de late middag op onze bestemming in Brecklenkamp aan.

Onze overnachtingsplek was de NJHC (thans Stayokay) Jeugdherberg te Brecklenkamp, een middeleeuws klein kasteel. Het zag er prachtig en authentiek uit. Zo hoort het ook bij Le Champion.

Bij aankomst werd het peloton welkom geheten door de 'vader' van de Jeugdherberg – zo noemde men zo'n man toen- en 'vader' had een zeer forse baard (die hem trouwens een zeer doorleefd uiterlijk bezorgde). Vader heette ons hartelijk welkom en nodigde ons uit voor 'het diner' om 18.00 uur ten kastele.

Na kennis te hebben genomen van de huisregels togen alle fietsers naar de kamers, namen een douche etc. Om 18.00 uur stipt zat iedereen aan tafel. 'Vader' ging ons voor in gebed en deelde ons daarna mede, dat we met erwtensoep begonnen en dat er volop, maar dan ook volop snert aanwezig was. Dat moet je tegen een groep hongerige fietsers nooit zeggen: het peloton sloeg toe en toen iedereen (binnen 5 minuten) een bordje had opgeschept, was de soepketel tot op de bodem leeg.

Geen nood, dacht men en wachtte geduldig op de volgende gang. Een teleurstelling volgde: er WAS helemaal geen volgende gang. 'Vader' had ons qua eetlust vreselijk onderschat en wij vonden zelfs geen hond meer in de pot.

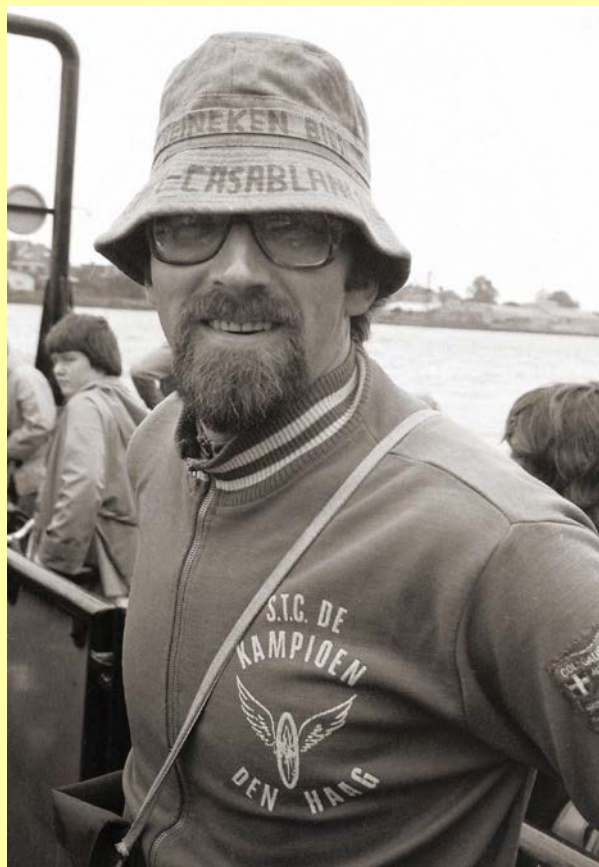
Hongerend en morrend stonden vele fietsers van tafel op. Een aantal personen, waaronder schrijver dezes en o.a. Cees Lansbergen gingen naar buiten om een snackbar te vinden om het menu van 'Vader' wat aan te vullen.

Hongerend liepen we langs de straten, geen snackbar te vinden. Brecklenkamp bleek zeer afgelegen te liggen, zelfs zonder een zeer eenvoudige eetgelegenheden.

Met rommelende magen gingen we teleurgesteld terug naar het kasteel. Rond acht uur waren we weer terug in het kasteel.

Le Champion bestond wél vijf jaar en dat moest, hoe kan het anders, gevierd worden. Cees L. toverde een grote kartonnen doos uit de bus van Kees Jongasma tevoorschijn en strooide daarop met gulle hand zakken chips uit over de tafels in de 'kantine'. Er werd door Cees nog een woord gesproken over de rijke historie van 5 jaar Le Champion en deze luidde met het proosten met een pilsje de feestavond in. Een dolle avond, waarvan ik me nu niet te veel meer herinner, volgde.

De volgende morgen om 7 uur zaten we weer op de fiets richting Purmerend. Uiteraard een andere route als de heenreis. Voor zover ik me herinner, verliep de terugtocht voorspoedig en precies volgens plan reden wij Purmerend binnen. Moe maar voldaan stegen we van onze ijzeren paarden, een zeer geslaagd weekend achter de rug hebbend.

Een fraaie herinneringsvaan van Le Champion kregen we er ook bij.

Uiteraard stond de maand erop een stukje over deze jubileumdiagonaal Purmerend-Brecklenkamp in De Championner. Het bestuur schreef zeer verheugd te zijn dat maar liefst 70 leden van Le Champion hadden deelgenomen en beschouwde de tocht als een groot succes. Een recordaantal. En daar kwamen dan nog verschillende leden van andere toerverenigingen bij (o.a. van WV Ede, De Kampioen uit Den Haag, De Bataaf uit Halfweg).

Het evenement was volgens fietsers én organisatie voor herhaling vatbaar en tot slot schreef het bestuur dat het, gezien het grote enthousiasme van de leden en vrijwilligers, een gouden toekomst voor Le Champion was weggelegd.

En nu in 2019 viert Le Champion haar gouden jubileum: 50 jaar! Heeft het bestuur het toch helemaal bij het rechte eind gehad... Ik zelf heb er nooit aan getwijfeld. Van harte gefeliciteerd met het bereiken van deze gouden en gedenkwaardige mijlpaal.